

2009. február - **Az elmúlt száz évben számos olyan társadalmi trauma** (Trianon, államosítás, a soproni alma mater csonkítása, egyetemi kizárások, az Erdészeti Lapok betiltása, az '56-os exodus, vállalati átszervezések, az állami [szak]igazgatás leértékelése, konkurens kompetenciaigény) érte köreinket, amely elegendő egy szakma önértékelésének súlyos sérüléséhez. A legújabb „féreg” a bolognai folyamat, amely alapjaiban ezdi ki emberarcú képzésünket. Véleményem szerint ez a struktúra azért is veszélyes, mert egy rendkívül fontos szakmai identitásképző elemet gyengít. A hagyományok ugyanis nem csupán a nótákat és szokásokat jelentik, hanem a szolidaritás műhelyét, és egy láthatatlan hálózat kiépülését is. Ez pedig maga az identitás kerete.

Sajnos, éppen ez az, amivel a legnagyobb bajok vannak. A lassan évszázados sérüléssorozat nem múlt el nyom nélkül. Már egy 1984-es OEE elnökségi nyilatkozatban (Az Erdő) is az olvasható, hogy érdemes-e válaszolni egy támadó újságcikkre, nem lesz-e még nagyobb baj belőle. A szövegből sugárzik a szorongás, a kisebbrendűség. És ezzel ma is lépten-nyomon találkozhatunk a szakmai hierarchia minden szintjén.

A legsúlyosabb trauma pedig éppen ebből az irányból, a tömegkommunikációból éri szakmánkat. Ennek hatása odáig fajult, hogy egyes szaktársak már nem merik felölteni az egyenruhát, nehogy becsméreljék őket. A társadalom megdolgozása tehát meglehetősen hatékony az erdészeti kommunikációhoz képest. Ezt pedig illő végre komolyan venni! A fenyegetettség, a szorongás nem a „spájzban”, hanem már a nappaliban van.

Nincs más lehetőség, mint Münchhausen báró módjára kirántani magunkat ebből a rossz helyzetből. Erre a kreatív teljesítményre elődeinktől is láthatunk példákat.

A megcsonkított ország erdészei előálltak az Alföldfásítással. A megcsonkított alma mater kitalálta a Faipari Mérnöki Kart. A kudarc okozta feszültséget alkotó teljesítménybe fordítani, igazi kreatív munka! Ezt kell a ma élő nemzedékeknek is megvalósítani. Be kell látnunk, hogy a kommunikáció nemcsak termelőerő, hanem létkérdés. Ezt már sokan belátták, hisz' egy évtizede még alig volt honlap a szakmában, s ma már egyre több a frissülő oldal. Aki nincs az interneten, az nincs.

Aki nem kommunikál, az nem lesz. Ezt nem várjuk meg, hanem megszervezzük az ágazati kommunikációs konferenciát. **Zétényi Zoltán**